

Збогом мојих шеснаест година, Клод Кампањ

У средишту света јер волимо

Овај тинејџерски роман са елементима романтике и авантуре од самих корица носи мистерију као и сам аутор. Реч је о заједничком псеудониму за француски брачни пар Дубервил. Жан Луј Дубервил био је новинар, писац и уредник часописа за младе пре него што је упознао Брицит. Селе се у Булоњ Сир Мер где почињу да пишу романе под заједничким уметничким именом. Ова књига је, управо, њихов први роман.

То „збогом“ у наслову, је већ била бол због које осетих потребу да сазнам какве тајне скрива растанак од предивног детињства и пребрз одлазак у свет одраслих. Редови првих страница нису ми обећавали много. Учинио ми се да се само ради о обичном и помало досадном животу једне шеснаестогодишњакиње. Међутим, читајући сазнајем да књига крије причу о превременом одрастању девојке без родитеља. Откривала сам причу о девојци Фани која је живела у Француској, нимало сличним животом који живимо ми. Јако рано је остала без родитеља са својим братом Гијомом. О њима је бринуо деда, капетан Ле Мороа, код ког су живели. Доласком једне Норвежанке почињу да се откривају тајне, како самог капетана Ле Мороа, тако и двадесетогодишњег Јана Офланца, њиховог пријатеља. Како су странице одмицале чинило ми се да се прошлост овог дечака никада неће сазнати, односно да неће постојати докази да је он, заправо, дечак којег је капетан спасио за време Другог светског рата из Нарвика. Међутим, све сумње у једном тренутку нестају. Јану се враћа нада да можда има родитеље и да није само још један у низу изгубљене деце за време ратова и разарања тих година. Када му Фани пружи подршку да оде код своје помајке и распита се о свом пореклу, он проналази последњи део слагалице из своје прошлости. Фани је знала да ће коначно имати породицу и бити срећан, али је постојала бојазан да ће је заборавити. Није била сигурна колико су њена осећања према њему била јака. Нешто најлепше што је урадила за њега било је управо то што је својих шеснаест година оставила иза себе и посветила њему. Међутим, крај књиге доносио је сазнање да и тужна детињства носе са собом и нешто чаробно. Понекад је довољно само да од лепих сећања изаткамо успомене и да као и старији када гледају албуме можемо једног дана рећи: „Ех, то су били дани!“ Фани их је сачувала у својој свесци, записујући доживљаје и авантуре са Јаном у нади да ће се једног дана вратити. Оно што је оставило посебан утисак на мене је Фанина личност. Сама, без родитеља, суочена са тешким животом, а опет спремна да помогне свима и у свему иде до краја.

Задивљена пред догађајима, авантурама, описима, мистеријама и свим истанчаним емоцијама које нуде редови ове књиге, проживела сам заједно са Фани потпуно другачије

детињство. Препоручила бих је свим тинејџерима, али и одраслима у којима тиња жеља за сећањима на детињство и најлепше успомене тог доба.

„Када волимо, наша љубав постаје средиште света и ништа нам не изгледа немогуће“

Борислав Радовић